

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 472/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA]
[REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 86/2017 z 19. apríla 2018, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 To 127/2016 z 19. januára 2017 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 7 T 14/2016 z 11. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA]
[REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 86/2017 z 19. apríla 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 127/2016 z 19. januára 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 T 14/2016 z 11. júla 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že proti sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava ČVS: ORP 884/3-VYS-B5-2015 vznesené obvinenie pre zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 a 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) na podklade trestného oznámenia, ktoré proti sťažovateľovi podal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava (ďalej len „úrad práce“). Sťažovateľ mal na základe falošných dokumentov vylákať od úradu práce dotáciu na poskytnutie služieb osobnej asistencie. Okresný prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V uznesením z 24. februára 2016 podľa § 234 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vznesol proti sťažovateľovi obžalobu č. k. 4 Pv 600/15/1105-7. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, 4 písm. a) Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 64 mesiacov v zariadení pre výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bolo rozsudkom okresného súdu uložené ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou a taktiež povinnosť nahradiť škodu vo výške 4 783,08 € úradu práce. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom namietal porušenie práva na obhajobu a práva na spravodlivý súdny proces, pretože okresný súd odmietol vypočuť podľa jeho názoru najdôležitejších svedkov, a to [REDAKOVANÉ] (teraz [REDAKOVANÉ]) a [REDAKOVANÉ], a namiesto toho len prečítal výpovede oboch svedkýň z prípravného konania napriek tomu, že sťažovateľ trval na ich opätovnom výsluchu.

3. Z príloh k sťažnosti sťažovateľa je zrejmé, že o jeho odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom tak, že zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsob jeho výkonu, pričom sťažovateľovi uložil súhrnný trest vo výmere 5 rokov a 4 mesiacov a na výkon trestu ho zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok ostal nezmenený.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom ako dovolacie dôvody uviedol: 1. podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zásadným spôsobom došlo k porušeniu práva obhajoby sťažovateľa, 2. podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku prvostupňový súd vykonal dokazovanie nezákonným spôsobom a 3. podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nesprávne právne posúdil zistený skutok. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté. Predmetné uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 13. júna 2018. Sťažovateľ zastáva názor, že odmietnutím dovolania najvyšší súd nemal možnosť zistiť, či došlo napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu k porušeniu sťažovateľových práv. Týmto postupom najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv.

5. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol takto: „*Základné právo sťažovateľa [redacted], [redacted], tr. bytom: [redacted], t.č.: [redacted] na obhajobu podľa čl. 47 ods. 2 ÚSSR a na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nezákonným spôsobom dokazovania a na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku uznesením NS SR zo dňa 19.04.2018 pod sp. zn. 5Tdo 86/2017, Rozsudkom KS BA zo dňa 19.01.2017 pod sp. zn.: 4To/127/2016, Rozsudkom OS BA V zo dňa 11.07.2016 sp. zn. 7T/14/2016 porušené bolo.*

Ústavný súd SR zrušuje uznesenie NS SR zo dňa 19.04.2018 pod sp. zn. 5Tdo 86/2017, Rozsudkom KS BA zo dňa 19.01.2017 sp. zn. 4To/127/2016, Rozsudkom OS BA 5 zo dňa 11.07.2016 sp. zn. 7T/14/2016 a podľa článku 127 ods. 2 Ústavy SR vracia vec OS BA 5 na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR podľa čl. 127 ods. 3. Ústavy SR priznáva [redacted] [redacted], tr. bytom: [redacted]... primerané finančné zadostučinenie

vo výške 5.000,- EUR, ktoré je OS BA V... povinný zaplatiť do 2 mesiacov od vyhlásenia tohto nálezu.“

6. Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie obhajcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

9. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnený návrh ide preto vtedy, ak pri jeho predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

K namietanému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu

12. V súvislosti so sťažovateľom napádaným rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu ústavný súd predovšetkým poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

13. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného

súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

14. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

15. Podľa § 306 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie. Zo sťažnosti, ako aj z príloh sťažnosti podanej ústavnému súdu je zrejmé, že sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie ihneď po vyhlásení rozsudku. Svoje odvolanie následne písomne dodatočne odôvodnil sám, ako aj prostredníctvom ustanovenej obhajkyne. Z uvedeného teda vyplýva, že sťažovateľ sa mohol prostredníctvom jemu dostupných prostriedkov priznaných mu zákonom domáhať preskúmania ním namietaného rozsudku okresného súdu, čo napokon aj účinne využil, pričom predmetom jeho odvolania boli identické námietky, aké proti rozsudku okresného súdu uvádza aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu a s ktorými sa v rámci svojej prieskumnej právomoci vysporiadal už krajský súd.

16. Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371. Zo sťažnosti, ako aj z príloh sťažnosti podanej ústavnému súdu je zrejmé, že sťažovateľ podal mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie, ktoré odôvodnil takto: *„V písomných dôvodoch svojho dovolania (č.l. 217-221) obvinený v rámci dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. uviedol, že v prípravnom konaní bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, a to tým, že aj napriek uloženiu psychiatrického liečenia ambulantnou formou rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 4 T 59/2014 mu nebol ustanovený obhajca s poukázaním na § 37 ods. 2 Tr. por., ako aj na výpoveď svedkov na hlavnom pojednávaní z 11. júla 2016. Napriek vyhláseniu, že sa nežiadal zúčastniť na vyšetrovacích úkonoch aj tak mal byť upovedomený riadne a včas, pričom ak tak policajt nepostupoval, konal v rozpore s čl. 6 ods. 3 Dohovoru a v rozpore s § 213 Tr. por...*

K dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený uviedol, že prvostupňový súd vykonal dokazovanie nezákonným spôsobom, keď na hlavnom pojednávaní dňa 19. apríla 2016 prečítal výpovede svedkov, a to [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], hoci obvinený na takýto postup v zmysle ustanovenia § 263 ods. 1 Tr. por. nedal súhlas. Osobný výsluch svedkyne [REDAKOVANÉ] bol nevyhnutný vzhľadom na jeho obranu, a preto mal prvostupňový súd svedkyňu predvolať a vypočuť. Bez možnosti klásť otázky bola predmetná svedkyňa podľa obvineného jediným dôkazom na uznanie jeho viny, že je neprípustné a takéto konanie je porušením jeho práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Podľa obvineného jeho súhlas na prečítanie svedeckých výpovedí prvostupňový súd založil na tom, že nedal súhlas v zmysle výzvy súdu pred prvým hlavným pojednávaním, a to návrhom na vypočutie svedkov pred súdom a teda súhlasil s návrhom prokurátora uvedeným v obžalobe, pričom podľa obvineného to nenahrádza jeho súhlas v zmysle § 263 ods. 1 Tr. por... Ďalej obvinený v rámci dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. namietal, že skutok, ktorý sa mu kládol za vinu, nie je trestným činom a rozhodnutia súdov sú založené na nesprávnom právnom posúdení, pričom jeho konanie nenaplnilo znaky skutkovej podstaty trestného činu pokračovacieho zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. s poukazaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoV 21/2013.“ Z uvedeného teda vyplýva, že sťažovateľ sa mohol prostredníctvom jemu dostupných mimoriadnych prostriedkov priznaných mu zákonom domáhať preskúmania ním namietaného rozsudku krajského súdu, čo napokon aj účinne využil, pričom predmetom jeho dovolania boli totožné námietky, aké uvádza aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu a s ktorými sa v rámci svojej prieskumnej právomoci vysporiadal už najvyšší súd.

17. Vzhľadom na už uvedené východiská sa ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci zaoberal predovšetkým tým, či sú splnené podmienky konania pred ním o tej časti sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu a rozsudku krajského súdu, pričom dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia označených článkov ústavy a dohovoru, pretože preskúmanie jeho postupu a záverov bolo zverené krajskému

súdu ako odvolaciemu súdu vo vzťahu k rozsudku okresného súdu, resp. najvyššiemu súdu ako dovolaciemu súdu vo vzťahu k rozsudku krajského súdu. Práve týmto inštančne nadriadeným súdom patrila právomoc posúdiť, či sťažnosť sťažovateľa bola dôvodná, alebo nie.

18. Z tohto dôvodu musel ústavný súd odmietnuť tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu a rozsudku krajského súdu, pre nedostatok právomoci.

K namietanému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru uznesením najvyššieho súdu

19. Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv zaručených ústavou a dohovorom aj v súvislosti s uznesením najvyššieho súdu, ktorým tento podľa § 382 písm. e) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol.

20. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy tak, ako to požaduje sťažovateľ vo svojej sťažnosti. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s uvedenými úlohami ústavného súdu, ale popieral by aj základnú zásadu ústnosti a bezprostrednosti, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy (nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 11/2015 zo 7. júla 2016).

21. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní sťažovateľ opieral, nekorešpondoval so skutočne uvedenými argumentmi sťažovateľa. Pokiaľ podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenia upravujúce dôvody, ale v skutočnosti obsahuje argumenty mimo aplikovaného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré treba odmietnuť.

22. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) najvyšší súd uviedol: „S poukázaním na uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné uviesť, že v prípade obvineného nedošlo k žiadnemu zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu, nakoľko sa v prípade obvineného nejednalo ani o prípad povinnej obhajoby v zmysle § 37 ods. 2 Tr. por., pretože v prípravnom konaní policajt aj dozorujúci prokurátor správne a v súlade so zákonom vyhodnotil situáciu obvineného, keď aj v zmysle znaleckého posudku zo 4. decembra 2015 vypracovanom [REDACTED] a [REDACTED] (č. l. 70-81) usúdili, že obvinený je schopný sa sám obhajovať aj bez obhajcu, pričom obvinený v čase spáchania skutku mohol svoje konanie ovládať a bol aj schopný chápať zmysel trestného konania... Svoje obhajobné práva mohol obvinený uplatňovať na hlavných pojednávaniach, ako aj na verejnom zasadnutí, kde bola prítomná aj jeho ustanovená obhajkyňa, pričom o konaní hlavného pojednávania... bol riadne upovedomený, termín zobrať na vedomie, avšak aj napriek tomu sa ho nezúčastnil (č. l. 130-137). Po vzatí do väzby mu bola opatrením Krajského súdu v Bratislave zo 14. decembra 2016, sp. zn. 4To/127/2016 (č. l. 159) ustanovená obhajkyňa [REDACTED], nakoľko sa naplnili dôvody povinnej obhajoby v zmysle § 37 ods. 1 písm. a) Tr. por.“

23. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku najvyšší súd uviedol: „Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy. Dovolací dôvod v tomto prípade nemožno vyvodzovať len zo skutočností, že súd nevykonal všetky dôkazy, ktoré navrhol obvinený, prípadne vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa jeho predstáv. V rámci namietania čítania svedeckých výpovedí [REDACTED] a [REDACTED] je potrebné uviesť, že tieto dôkazy boli vykonané správne a v súlade so zákonom, pričom obvinený mal možnosť sa vyjadriť k podanej obžalobe..., ku ktorej nemal žiadne námietky, pričom mal právo sa vyjadriť aj k prečítaným výpovediam na hlavnom pojednávaní, avšak v danom momente nenamietal ich čítanie a vykonanie.“

24. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd uviedol: „Dovolací súd uvádza, že okresný aj krajský súd správne a v súlade so zákonom právne kvalifikovali a vyhodnotili konanie obvineného na podklade ustáleného skutkového stavu ako spáchanie trestného činu subvenčného podvodu v zmysle § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr zák., keď ho odsúdili po posúdení aktuálneho odpisu registra trestov, osobnosti obvineného...“

25. Ústavný súd je toho názoru, že v konaní pred najvyšším súdom nedošlo k porušeniu alebo ohrozeniu práva sťažovateľa garantovaného v čl. 6 ods. 3 dohovoru, keďže sťažovateľovi bola v celom konaní poskytnutá možnosť aj za pomoci ustanovenej obhajkyne uplatňovať svoje procesné práva. Pokiaľ ide o základné právo podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, ústavný súd uvádza, že právnou pomocou sa rozumie predovšetkým profesionálna právna pomoc poskytovaná osobami, ktoré sú podľa zákona oprávnené poskytovať právnu pomoc ako súčasť svojho povolania. Základné právo na právnu pomoc vychádza zo zodpovedajúcej verejnoprávnej povinnosti orgánov uvedených v čl. 47 ods. 2 ústavy nebrániť účastníkovi konania v tom, aby v konaní využíval právnu pomoc. Žiadny z uvedených orgánov nesmie brániť oprávnenému právnenému zástupcovi poskytujúcemu právnu pomoc, aby sa zúčastňoval konania, aby konal v mene zastúpeného. Sťažovateľovi nebolo nijakým spôsobom bránené, aby využíval právnu pomoc na svoju obranu. Ako z už uvedeného vyplýva, v konaní bol vyhotovený znalecký posudok [REDACTED] a [REDACTED], z ktorého záverov vyplýva, že sťažovateľ je schopný sa sám obhajovať aj bez obhajcu.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

27. Podľa zaužívanej praxe (napr. I. ÚS 337/08, I. ÚS 311/2012) ústavný súd môže ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu

v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014).

28. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Podľa názoru ústavného súdu je totiž z obsahu sťažnosti a z výsledku jej posúdenia ústavným súdom zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014).

29. Keďže nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel.

30. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa uvedeným nárokom sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2018